

зростання кількості нормативних і програмних ініціатив із сприяння дифузії та трансферу медичних інноваційних технологій. Особлива увага приділяється не лише конкретним нормативним заходам для прискорення поширення технології та поглибленню зв'язків між розробниками та користувачами технології, а також створенню й підтримці допоміжних систем та інфраструктур для поширення технології.

Для реалізації даних завдань виникає необхідність розробки практичних рекомендацій для керівництва закладів охорони здоров'я з чітким і науково обґрунтованим алгоритмом дій щодо управління впровадженням сучасних інноваційних технологій у діяльність медичних організацій. Складність розробки таких заходів зумовлена недостатністю рекомендацій загального характеру щодо конкретних технологій управління даним процесом у закладах охорони здоров'я.

Використані джерела

1. Свінціцький А. С. Актуальні питання щодо впровадження медичних інноваційних технологій у закладах охорони здоров'я / А. С. Свінціцький, О. І. Висоцька // Практикуючий лікар. 2015. № 1. С. 7-13. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/PraktLik_2015_1_4.
2. United Nations Conference on Trade and Development: Transfer of Technology. – New York and Geneva, 2001. URL: <http://unctad.org/en/docs/psiteiitd28.en.pdf>
3. International Network of Agencies for Health Technology Assessment Tools & Resources. – Access: <http://www.inahta.org/hta-tools-resources>
4. Feigenbaum A.V. Feigenbaum D.S. The power of management innovation: 24 keys for sustaining and accelerating business growth and profitability. New York: McGraw-Hill, 2009. 109 p.

Роговський Юрій

Тернопільський національний економічний університет
(науковий керівник: к.е.н., доцент кафедри менеджменту,
публічного управління та персоналу Демків І.О.)

МЕТОДИЧНІ ПІДХОДИ ДО ДІАГНОСТИКИ КРИЗОВОГО СТАНУ ПІДПРИЄМСТВ

Сучасні зміни та процес подальшого розвитку економіки України посилює вплив чинників зовнішнього та внутрішнього оточення на діяльність суб'єктів господарювання всіх рівнів інституціонального управління. Інтенсивна активізація і посилення інтеграційних зв'язків економіки України зумовлюють зростання загрозливих наслідків посилення конкуренції як з боку іноземного, так і з боку національного ринкового бізнес-середовища. Докорінні зміни, що мають місце на сучасному етапі розвитку вітчизняних підприємств, вплив глобальних факторів економічного простору, потенційно стають

передумовами виникнення кризових явищ і ситуацій, що вимагає обґрунтування і реалізації ефективної політики антикризового управління. Вплив глобальних факторів на стан, інтенсивність та результативність функціонування підприємств все частіше зосереджується у сфері можливостей виникнення загрозливих фінансових подій та підвищує вимоги до конвергенції науки і практики у вирішенні питань їх нейтралізації і нівелювання їх негативного впливу.

В сучасних умовах господарювання через постійну конкурентну боротьбу на ринку, нестабільність на макрорівні багато підприємств опинилося у кризовому стані і постають перед необхідністю розробки та впровадження системи антикризового управління.

Важливою складовою такої системи є наявність ефективного механізму діагностики кризового стану та ймовірності банкрутства, своєчасне застосування якого дозволяє завчасно виявити ознаки кризових явищ та прийняти адекватні рішення щодо їх усунення.

На сьогоднішній день єдиного визначення поняття «діагностика кризового стану» немає. Кожен автор трактує його по-різному. В економічній літературі наводиться визначення «діагностика економічної системи», як сукупність дослідження для визначення мети функціонування підприємства. І. О. Бланк розглядає поняття «діагностика банкрутства» як систему цільового фінансового аналізу, спрямованого на виявлення кризового стану підприємства, який загрожує банкрутством [1]. Л. А. Лігоненко дає визначення поняттю «діагностика розвитку кризи підприємства», під яким розуміє діагностику проблем, які виникли у процесі роботи підприємства та можуть викликати негативні наслідки для його діяльності [2].

Діагностика кризового стану та ймовірності банкрутства, залежно від мети та суб'єкта проведення, може передбачати застосування різних методів та інструментів. У зарубіжній практиці для її проведення використовують математичні моделі, за допомогою яких формують узагальнюючий показник фінансового стану, тобто його інтегральну оцінку.

Широкого практичного застосування набули такі моделі: Альтмана, Романа Ліса, Тафлера, Фулмера, Спрінгейта, метод рейтингової оцінки фінансового стану (Сайфуліна Р. С., Кадикова Г. Г.) тощо. Серед вітчизняних моделей діагностики кризового стану та ймовірності банкрутства найбільшого поширення набула дискримінантна модель, розроблена О. Терещенком. Запропонована модель існує у двох варіантах [3]. Перший – універсальна модель, яка включає розрахунок шести показників і побудована на основі даних 850 підприємств, що діють у різних галузях промисловості. Друга – включає десять показників і враховує галузеву диференціацію підприємств. У методиках

О. Терещенка особливістю є те, що основний акцент робиться на зменшенні помилкового віднесення фінансово неспроможних підприємств до групи спроможних.

Рекомендована Л. Лігоненко методика проводиться у два етапи і передбачає розрахунок показників платоспроможності, стану та структури капіталу, оборотності та прибутковості [2]. Перший етап – експрес-діагностика, що включає показники, які можна розрахувати на основі даних фінансової звітності суб'єктів господарювання. Другий етап – функціональна діагностика, що проводиться фінансовими аналітиками підприємства, або ж іншими фахівцями за домовленістю з керівником. На відміну від експрес-діагностики, функціональна є дещо складнішою, адже потребує більш детальної інформації (матеріали управлінського обліку, результати спеціальних обстежень тощо), яка є важко доступною для зовнішніх зацікавлених сторін.

Отже, найбільш перспективним напрямом подальших досліджень є розробка методики поетапної діагностики кризового стану підприємств, яка дозволить адекватно передбачати та оцінювати кризові явища, виявляти їх причинно-наслідкові зв'язки.

Використані джерела

1. Бланк И. А. Основы финансового менеджмента. К. : Ника-Центр; Эльга, 1999. 592 с.
2. Лігоненко Л. О. Антикризове управління підприємством: теоретико- методологічні засади та практичний інструментарій : монографія. К. : Київ. нац. торг.-екон. ун-т., 2001. 580 с.
3. Терещенко О. О. Антикризове фінансове управління на підприємстві : монографія. К. : КНЕУ, 2006. 268 с.

Руда Віра

Тернопільський національний економічний університет
(науковий керівник: д.е.н., професор, завідувач кафедри менеджменту,
публічного управління та персоналу Шкільняк М.М.)

УДОСКОНАЛЕННЯ ІНСТИТУЦІЙНОГО СУПРОВОДУ УПРАВЛІННЯ ЯКІСТЮ МЕДИЧНИХ ПОСЛУГ ЗАКЛАДОМ ОХОРОНИ ЗДОРОВ'Я

Суспільний сектор економіки може бути охарактеризований виходячи з функцій, які він покликаний виконувати. Відповідно до функціонального підходу суспільний сектор об'єднує усі організації сфери публічного управління, соціальної безпеки, законності і правопорядку, освіти, охорони здоров'я, соціальних та культурних послуг незалежно від джерела їх фінансування і організаційно-правової форми постачальника. За цього підходу забезпечується органічне поєднання характеристик власності, контролю,